ja maailmasõja haavade silumist, sünnitades üldise usalduskriisi ja säilitades maailmasõja päevil tekkinud ebanormaalsed produktsiooni- ja krediidivahekorrad[1]).

Kust poolt ka ei püütaks tungida sellesse omaette suletud ja terviklikku nõiaringi, põrgatakse kokku ülepääsemata raskustega. Võttes probleemi majanduslikuna, libisevad käest ta politilised ja relvastustehnilised komponendid; haarates viimaste järele, jääb tabamata probleemi majanduslik külg. Probleemi haaramiseks ja lahendamiseks hoobilt tervikuna näib puuduvat ühiskonnal jõud ja usaldus — liialt paljuilmeline, liialt komplitseeritud ja erialadesse hargnev on ta. Ja mis peaasi — ei suudeta ikka veel mõista, et probleem tuleb lahendada kõigi rahvaste vastastikuste ohverdustega. Seni kui ühe poole ohverdustest tahab otsekohe saada kasu teine, ei ole loota surutise nõrgenemist. Kuid senini minnakse rahvusvahelistele konverentsidele kahjuks ikka otse profiidilöömise tagamõttega.

Selles suhtes ei olnud 1932. aasta mingi erand ja seepärast osutusid tema saavutused ka oodatuist vähemaiks. 1932. aasta nägi kaht suurt rahvusvahelist konverentsi — väevähenduskonverentsi Genfis ja reparatsioonimaksude konverentsi Lausanne'is. Viimane pidi olema otseseks ettevalmistuseks 1933. a. Londonis kavatsetavale majanduskonverentsile. Kui esimene konverents pidi leidma vor-

---

[1]) Praeguse majanduskriisi seletuseks ei ole muidugi küllalt siin mainitud politilistest põhjustest, vaid peale nende peab arvestama ka moodsa töötehnika tagajärgi ja kapitalistliku korra omadusi. Vt. E. T. nr. 6 (E. Poom, *Moodne töötehnika ja majanduskriis*) ja L. Sepp, Kapitalismi kriis (ERK 1933, nr. 1—3). T. t.

Eesti kroonika 1932 , lk. 8